

[Stavad]

ling, har haft et af de mest mærkværdige forløb, som jeg næsten kan komme i tanker om i de år, jeg har været i Folketinget. Jeg er såmænd kommet i tvivl om, hvad der er hensigten med forslaget. Det er tilsyneladende ikke hensigten at få lavet en løsning, som er til gavn for fiskerne. Det, jeg har forstået, er, at den løsning, som regeringen nu har et ønske om at tromle igennem, er en løsning, som absolut ikke bliver vel modtaget i fiskerikredse hverken hos de selvstændige fiskere eller hos de ansatte.

Hvis vi ser på forløbet, har det absolut heller ikke været regeringens hensigt at prøve at finde en løsning i et fornuftigt samarbejde med Folketingets partier. Lovforslaget blev første gang fremsat i allersidste fase af sidste folketingsssamling, så sent, at det ikke nåede at blive førstebehandlet. Ingen tog kontakt til partierne over sommeren. Derefter blev lovforslaget gennemført den 7. oktober, altså umiddelbart efter, at samlingen her var startet.

Ved førstebehandlingen, som fandt sted den 27. oktober, var det, som jeg husker det, kun regeringspartierne, der udtalte sig positivt og venligt om forslaget, men der var et meget, meget bredt flertal – jeg tror, jeg kan sige samtlige folketingspartier – der udtalte sig særdeles positivt om at finde en løsning, der kunne hjælpe fiskerne.

Derfor opfordrede jeg bl.a. på Socialdemokratiets vegne regeringen, ministeren, til at optage forhandlinger med de partier, som havde udtrykt sig positivt om sagen, og det var som sagt alle. Intet skete, ingen kontakter, ingen henvendelser fra regeringen.

Derfor stillede jeg igennem Folketingets Skatteudvalg et spørgsmål den 13. november. Jeg spurgte ministeren, om ministeren ville optage forhandlinger med Folketingets partier med henblik på at få en løsning. Intet skete.

Så kom den fiskeridebat, hvor man vedtog en dagsorden, og først derefter, den 4. december, fremkommer der et svar fra ministeren, hvis indhold i korte træk gik ud på, at man mente, at man havde fundet de vises sten, og det var det, der skulle gennemføres, men man ville da godt tale med andre partier.

Derefter var der et kort sammentræf, hvor ordførerne blev sammenkaldt af ministrene, men et sammentræf, som alene blev anvendt til at forklare, at det, man havde foreslået, var det

rigtige, og at det, alle andre mente, burde indgå i overvejelserne. Det var i øvrigt EF-stridigt.

Jeg stillede en række spørgsmål. Jeg bad om nogle belysninger. Det kunne jeg ikke få. Jeg bad om at få et notat med en beskrivelse af en model, som vi tidligere har anvendt, og om at få at vide, hvordan den fungerede dengang, hvad det ville koste, og hvordan vi kunne bruge provenuet. Det blev der ikke givet afslag på, men der er ikke dukket noget papir op.

Så først i fredags midt under et udvalgs møde bliver der sendt en stafet ind fra regeringen om, at nu skal der afgives betænkning, og derfor fremgår det af betænkningen, at vi vil reddegøre for vores stilling her ved andenbehandlingen.

Jeg kan sige, at de to ændringsforslag, der er stillet henholdsvis af Fremskridtspartiet og af regeringen, vil den socialdemokratiske folketingsgruppe undlade at stemme til, for hvis dette makværk køres igennem, kan vi sige, at så er det jo en lille forbedring, der ligger i regeringens forslag. Fremskridtspartiets forslag er en ændring fra en 24-timers-regel til en 12-timers-regel, som regeringen påstår er EF-stridig. Derfor kan vi i sagens natur ikke tage noget medansvar for det. I øvrigt er denne lovgivning, hvor man knytter an til reglerne for søfolk, fuldstændig urimelig og ubrugelig som model, når man vil hjælpe fiskerne.

Jeg vil sige til regeringen, at jeg synes, det er dybt bekymrende, at man i en situation som den, vi befinder os i, bruger EF som spydspids for at skyde fornuftige overvejelser og forslag ned. Der synes jeg man skulle tænke sig en lillebitte smule om.

Derfor vil jeg godt sige, at Socialdemokratiet under ingen omstændigheder kan medvirke til at gennemføre et forslag af denne karakter. Det er en lovgivning, som, hvis den vedtages, vil virke fuldstændig tilfældigt. Nogle vil det komme til at koste penge for. Hvis man melder sig til denne ordning og man så bliver arbejdsløs, mister man de fradrag, man har i forvejen, og der vil være eksempler på, at man efter tilfældighedernes princip deler meget store beløb ud til nogle enkelte, mens andre overhovedet ingenting får.

Det er også en bureaukratisk ordning, som vil være fuldstændig umulig at administrere, og den eneste grund til, at man vil gennemføre det, er vel, at man siger, at det aldrig skal kon-